

tőfintákból és — amidőn anap lenyugodott — a „sárrétről“ odahúzó vízivadra. A lelőtt darabokat a csősz szörnyűséges lassú flegmával ugyan, de annál hűségesebben elhozta csónakjával az illető, reá jogot tartó vadásznak, a ki azután minél lassabban juthatott hozzá, annál jobban örült zsákmányának. Érdekes volt akkor látni, hogy némely kacsza, habár sorba minden állásból reádupláztak, mégis elvitte az irháját. Igen, de volt akkor köztünk egy *Svábi Pali* nevezetű úr, aki alig eresztett el egy-egy szárnyast az „állása“ felett, ha csak némi lőtávolságra is volt, mert ő bizony levette, amire rálőtt; ha duplázott, akkor kettő esett, azért is az volt az általános igyekezet, hogy „Pali“ állásától lehetőleg távol legyen az állásunk! Mikor azután már a sötétségtől nem lehetett jól látni, de a vad is hol elszéledt, hol megcsendesedett, jött megint a csősz csónakjával és sorba vitte a vadászokat vissza a ligetbe. Így volt az az ötvenes évek elején; most hogy van, azt nem tudom. Talán reflektál valaki e lapok tisztelt olvasói közül és megírja, hogy létezik-e még ott ez a testet-lelket gyönyörködtető szórakozás, avagy a „sóstót“ is utólérté már a mindent nivelláló és szárító inzselléri tudomány? Nagyon kár volna érte!

Steinwalter Ödön.

Egy megszelidült vércséről. Kaptam egy vércsefiókot ezelőtt pár hónappal. Csak félökölnyi, pelyhes buta jószág volt. Az én védő szárnyaim alatt nőtt napról-napra. Ha éhes volt, fülsiketítően lármázott — mindig megkapta a maga falatját, amelyben nem válogatott. Most már eltűntek a legkisebb pehelytollak is, kifejtett nagy madár, csak egyben gyermek, hogy amikor éhes, sárga száját feltátja jó öblösen, amelyben bizony jókora falat fér meg. Mindegy neki, akár marha-, akár disznóhús, amelyet kap, de már nem, ha veréb; ez izletesebb és melegebb is, a friss vér szinte részegít — de jobban is lakhat. Szemlátomást gyarapodott vércsém; most már nagy. Védőszárnyaim alól kiengedtem, de azért most is az én felügyeletem alatt van. Most már szabad madár, de nem egészen, mert minden nap kétszer felkeres az ételért. Hívásra lejön a ház, vagy a fa tetejéről, elfogadja illendően az alamizsnát s vár még egy keveset, azután szárnyra kap, repül mindenütt, mindenfelé, a merre neki tetszik. — Van barátja is, mert hogy háztűznézni induljon, az még korai. Barátjával sokszor együtt kereng a magasban, a hol mulatnak; néha még meg is ezífrázzák a repülésüket. Hálni azonban a Pista nem itthon szokott, hanem valamelyik szomszédnak dió-, vagy akác-fáján. Azt is megtette, hogy itthon töltötte az éjszakát; de ez kivétel, — jobb a szabadban. — Elmondom, hogyan csalogatom, ha éhes. Az evés idejét pontosan betartja, ilyenkor házuk fedelére száll, oda kiáltok neki: „Pista“! Mutatom a húst, vagy ha az nincs kéznél, akkor egy vörös papírszeletet, de jó a tégladarab is. Ámbár nem szereti, ha becsapják. Galambok is vannak az udvaron, eddig félték tőle, de már megszokták. Az eresz alatt költ egy fecsképár, eddig ezek is gyűlöltek, szidták a ház fedelén gubaszzkodó véresét s nem egyszer egyik vagy másik végig szántott szárnyával a mellén, az orrán. Ilyenkor Pista előtt minden közömbös, csak a fejét forgatja, de nem boszusan; ha azonban a fecskék sokáig átkozták — egy szárnylegyintéssel elbukik a diófa ágai közé s ott megpihen, hogy azután esetről-esetre ismét kezdődjék a régi. — Belátták napok múlva a fecskék, hogy hiábavaló minden s az eresz alatt fészkelő pár megszokta, de a többi most is sivít, ha látja. — Tíz napra eltávoztam, ez idő alatt a Pista zárva volt, idegen kéz adott neki enni. Haza jöve, az első napon kiengedtem; semmit sem változott, természetében maradt a régi. Ugyanazon napon, amelyen kiengedtem, vettem észre, hogy milyen éles a szeme; a ház tetején ült, látszólag tétlenül bámult, amidőn hirtelen egy lecsapással a szomszéd udvarára vágott. Kíváncsian lestem, mi lehet az; hát egy lótetű volt. So-

kaíg bámultam ekkor idétlenségét, gyakorlatlanságát és féltelmét, míg a lótetűt elpusztította, mert bizony ebben az irányban, hogy a táplálékot maga szerezzék meg, nem volt iskolája. Ennyi volna röviden a Pistának az életbiológiája; ha majd életében lesz valami új, változatos, azt is közölni fogom.

Bod Péter.

Lapunk tisztelt előfizetőihez.

Lapunk szeptember 1-ével V-ik évfolyamába lépett; miért is teljes bizalommal felkérjük eddigi nagybecsült előfizetőinket előfizetésük szives megújítására s egyben hátralékos előfizetőinket tartozásuk szives kiegyenlítésére is, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne történjék. — Programmunk marad a régi. Ezután is a természet szeretetének ápolása és fejlesztése, az állattani tudományok népszerűsítése s a vadászat és halászat s az ezekkel rokonos szakismeretek kultiválása s fejlesztése képezi kedves feladatunkat az erre hivatott legkitünőbb munkások közreműködésével. — „A TERMÉSZET“ előfizetési ára melléklapjával a „HALÁSZAT“-tal együtt marad a régi, **összesen 6 korona**. Akik csupán a „Halászat“-ot óhajtják birni, azt **3 korona** előfizetési áron szerezhetik meg. Az előfizetési pénzek **Dr. Lendl Adolf** címén (Budapest, II., Donáti-utca 7. sz.) küldendők be.

Lapunkat a művelt magyar közönség szives pártfogásába ajánlva, maradtunk tisztelettel a

Szerkesztők.

Szerkesztői üzenetek.

D. K. Kéz alatt megszerezhetünk Önnek egy eredeti angol botfegyvert. Ára 50 frt volt, most meg lehet kapni 14 frtéért. Az érdeklődők forduljanak hozzánk.

M. L. Szarvas- és őz-agancs, valamint vadkanagyar-trófeákat a legújabb módszer szerint készíti intézetünk, mely a francia és angol sportférfaik teljes elismerését vívta ki s immár hazánk előkelő vadászainak tetszését is megnyerte.

Egy 15 hónapos német vizsla (nőstény), mely úgy szárazon, mint vizen kitérően dolgozik és igen sokféle szobadrezzurával bír, valamint 6 hetes német vizsla-kölykök (barnák) eladók. Bővebbet **PÁPAY GÉZA** úrnál, Alsó-Tengelicz, Tolna megye.

Többször díjazott s direktre Lawerack tenyésztéséből leszármazott angol setter kantól s öt l-ső, két ll-ik s három tiszteletdíjat (úgy is, mint a kiállítás legszebb settere) nyert, — eredetileg herczeg Solm-féle tenyésztésű setter nősténytől, — 4 drb. 2 hónapos, erős, pompás kölyök darabonként 60 frt árban eladó. Páraflan pedigreejök velök adatik. **Craus Géza, Nagy-Sink, Erdély.** Úgyanitt jó tacskók is kaphatók. 1—2

Bekötési táblák „A Természet“-hez, valamint külön a „Halászat“-hoz is világos- és sötétzöld színben megrendelhetők intézetünkben. Darabjuk — igen szép kiállításban — két korona.

„A TERMÉSZET“ szerkesztősége és kiadóhivatala: Budapest, II., Donáti-utca 7. dr. Lendl Adolf intézete.

Nyomatott Wesselényi Géza könyvnyomdájában, Budapest, II., Zsigmond-utca 11—15.